

Musîbetlerde, insanın şikâyete hakkı yoktur

Yirmi Altıncı Söz'de sırr-ı kadere dair beyan edildiği gibi, musîbet ve hastalıklarda, insanların şekvâya üç vecihle hakları yoktur.

İkinci Nükte

Yirmi Altıncı Söz'de sırr-ı kadere dair beyan edildiği gibi, musîbet ve hastalıklarda, insanların şekvâya üç vecihle hakları yoktur:

Birinci Vecih: Cenab-ı Hak, insana giydirdiği vücut libasını sanatına mazhar ediyor. İnsanı bir model yapmış; o vücut libasını o model üstünde keser, biçer, tebdil eder, tağyir eder, muhtelif esmasının cilvesini gösterir. Şâfi ismi hastalığı istediği gibi, Rezzak ismi de açlığı iktiza ediyor ve hakeza... "Mülk sahibi, mülkünde dilediği gibi tasarruf eder."

İkinci Vecih: Hayat musîbetlerle, hastalıklarla tasaffî eder, kemal bulur, kuvvet bulur, terakkî eder, netice verir, tekemmül eder, vazife-i hayatiyeyi yapar. Yeknesak istirahat döşeğindeki hayat, hayr-ı mahz olan vücuddan ziyade, şerr-i mahz olan ademe yakındır ve ona gider.

Üçüncü Vecih: Şu dâr-ı dünya, meydan-ı imtihandır ve dâr-ı hizmettir. Lezzet ve ücret ve mükâfat yeri değildir. Madem dâr-ı hizmettir ve mahall-i ubudiyettir; hastalıklar ve musîbetler, dinî olmamak ve sabretmek şartıyla, o hizmete ve o ubudiyete çok muvafık oluyor ve kuvvet veriyor. Ve her bir saati bir gün ibadet hükmüne getirdiğinden, şekvâ değil, şükretmek gerektir.

Evet, ibadet iki kısımdır: Bir kısmı müsbet, diğeri menfî. Müsbet kısmı malûmdur. Menfî kısmı ise, hastalıklar ve musîbetlerle, musîbetzede zaafını ve aczini hissedip, Rabb-i Rahîm'ine ilticakârâne teveccüh edip, O'nu düşünüp, O'na yalvarıp halis bir ubudiyet yapar. Bu ubudiyete riya giremez, halistir. Eğer sabretse, musîbetin mükâfatını düşünse, şükretse, o vakit her bir saati bir gün ibadet hükmüne geçer. Kısacık ömrü uzun bir ömür olur. Hatta bir kısmı var ki bir dakikası bir gün ibadet hükmüne geçer. Hatta bir ahiret kardeşim, Muhacir Hafız Ahmed isminde bir zatın müthiş bir hastalığına ziyade merak ettim. Kalbime ihtar edildi: "Onu tebrik et. Her bir dakikası bir gün ibadet hükmüne geçiyor." Zaten o zat sabır içinde şükrediyordu.

Lem'alar, İkinci Lem'a, s. 23